

ζωή! ἐγὼ δὲν τὰ λυποῦμαι, ἔξυρεις! θὰ βάλω ἓνα γραμματίον εἰς ὄνομά σου ἵνα τὴν τράπεζα καὶ θὰ ἔχεις τὸ καπιταλάκι σου καὶ θὰ ἔμπορῃς ὕστερα νὰ ἴσῃς ἀνδρὸς καὶ κανένα ὑπάλληλον ἀκόμη! ... ἔπειτα δὲ τί χρειάζονται τὰ λόγια! εἶπεν οὗτος κινῶν τὴν χεῖρα, γὰρ νὰ πιστεύῃς πῶς δὲν λέγω ψεύματα, ἰδοὺ!

Καὶ ἔθεσεν εἰς τὴν χεῖρά της ἱριδόχρουν τραπέζογραμμάτιον.

Ἡ Παλάσσα οὐδέποτε ἠσθάνθη ἑαυτὴν κάτοχον τοσούτου πλούτου.

— Φθάνουν τὰ χωράτῃ, Πλάτων Βασίλειεβιτς! συγκεχυμένως ἐπρόφερεν αὕτη πιστεύουσα καὶ δὲν πιστεύουσα εἰς τὴν εὐτυχίαν της.

— Δὲν ἀστετεύομαι, Παλάσσα! μὲ ὕψος ἄκρας εἰλικρινείας ἐβεβαίουν οὗτος τὴν κορασίδα. Σὲ παρακαλῶ νὰ δεχθῇς τὸ τιποτένιο τοῦτο δῶρον. Διὰ τὰ χρήματα αὐτὰ δὲν ἀναλαμβάνεις καμμίαν ὑποχρέωσιν. Θέλω μόνον νὰ πιστεύῃς εἰς τὰ λόγια μου. Ἄν μοῦ πιστεύῃς καὶ μὲ βοηθήσῃς νὰ χωρίσω ἀπὸ τὴν Λιουδμήλα Σεργέεβναν, σοῦ ἐπαναλέγω ὅτι εἰμπορεῖ νὰ γείνης δι' ἐμέ, ὅτι μοῦ ἦτον ἐκείνη ἂν ὅμως δὲν θέλεις νὰ πάρῃς τὴν θέσιν της, τότε εἰς κάθε περίπτωσιν, διὰ τὴν ἐκδούλευσίν σου θὰ σὲ ἀνταμείψω ὅσον οὐδὲ τὸ ἐφαντάσθης ποτέ.

— Καὶ εἰς τί τὴν ὑποπτεύεσθαι τὴν Λιουδμήλα Σεργέεβνα; μετὰ δισταγμοῦ συνέσπασε τοὺς ὤμους ἡ Παλάσσα.

— Σοὺ εἶπα πλέον εἰς τί τὴν ὑποπτεύομαι.

— Καὶ πῶς τὸ νομίζετε ἔτσι;

— Ἰδοὺ πως...

Καὶ ὁ Βελτίστσεφ διηλθεν ἐκ νέου τὸ δωμάτιον σπογγίζων τὸ μέτωπον.

— Θὰ ἰδῇς μοναχὴ σου ἂν ἔχω δίκαιον ἄλλὰ εἰπέ μου εἰλικρινῶς. Ἐνθυμεῖσαι ὅταν ἐγὼ πρὶν ἀποθάνει ὁ ἐξαδελφός μου ἤμην τὴν τελευταίαν φορὰν εἰς τῆς Λιουδμήλας Σεργέεβνας; Ὡς γνωρίζεις, ἀπὸ τότε μέχρι σήμερον δὲν ἐπῆγα ἐκεῖ...

— Αὐτὸ τὸ ἐνθυμοῦμαι, συνῆνεν ἡ Παλάσσα. Τότε εἶχατε κοιμηθῇ ἐπάνω ἵστον καναπέ.

— Μάλιστα, σωστά, ἀγαπητὴ μου!... ἄλλὰ τῶρα εἰπέ μου, ἦλθε κανένας ἀφοῦ ἐγὼ ἔφυγα κ' ὕστερα;

— Καλ' αὐτόνε λοιπὸν ζηλεύετε; φαιδρῶς ἐγέλασεν ἡ κορασὶς ἦτον, μάλιστα, ἄλλὰ ἄδικα!... Μὰ τὸν θεόν, ἄδικα!... ἦτον ὁ ἄνδρας της ποῦ ἦλθε...

— Ὁ ἄνδρας της; ριγῆσας ὅλος ἠγέρθη ὁ Βελτίστσεφ. «Εἶνε δυνατόν νὰ εἶνε σύμφωνοι μεταξύ των;», ἐκέφθη ἐντρομος καὶ τεταραγμένος οὗτος. «Ἄλλὰ τότε πρὸς τί ἡ ἀπαίτησις διαζυγίου;»

— Κ' ἐκείνη τὸν ἐδέχθη; ἠρώτησεν οὗτος τὴν κορασίδα.

— Πῶς νὰ μὴ τὸν δεχθῇ, ἀφοῦ ἔμπεσε διὰ τῆς βίας!... ἄλλὰ ὀλίγη ὥρα ὠμίλησαν μαζί, καὶ μοῦ φαίνεται πῶς ἐμάλωσαν, διότι ἐκεῖνος, ὅταν ἔφυγε, ἦτον τόσο θυμωμένος, ποῦ ἀπὸ τὸ θυμὸ του ἐχτύπησε τὴν πόρτα.

— Λὲς τὴν ἀλήθεια, Παλάσσα;

— Ἔτσι νὰ ἴδω καλὸ! εἰλικρινῶς καὶ ἀψευδῶς ἐπεβεβαίωσεν ἡ θεραπαινίς.

«Ὡστε τὸ ἔργον δὲν συνετελέσθη μετ' αὐτοῦ», διελογίσθη ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς.

— Εἶπες λοιπὸν πῶς ἔφυγε γρήγορα;

— Πολὺ γλήγορα μάλιστα! εἶχε ἔλθῃ μόλις ἐφύγατε καὶ δὲν ἔμεινε περισσότερο ἀπὸ δέκα λεπτά.

— Καὶ ἀφοῦ ἔφυγεν ἐκεῖνος, τί ἔκαμεν ὕστερα ἡ Λιουδμήλα Σεργέεβνα;

— Ὑστερα... ὕστερα ἐπρόσταξε νὰ μὴ δεχθῇ κανένα καὶ μάλιστα οὔτε σὺ τὸν Ἰδίων καὶ γὰρ κάμποσιν ὦρα ἐκάθητο μέσα στὸν κοιτῶνά της μόνη καὶ μοναχὴ της, κλειδωμένη μάλιστα μὲ τὸ κλειδί. Ἄν θέλετε, τοῦτο μοῦ φάνηκε παραῤῥηνο, γιὰτὶ νῆνε μοναχὴ καὶ νὰ κλειδωθῇ, γιὰτὶ αὐτὸ ποτέ της δὲν τῶκαμε.

— Ὑστερα; ἐδοκίμασεν ὁ Βελτίστσεφ, οὐτινος ἡ καρδιά ἐπαλλεν ὑπὸ παραχθῆς ἀμφιβολίας καὶ ἐλπίδος.

— Ὑστερα μὲ διέταξε νὰ προσκαλέσω ἓνα ἀμάξι, καὶ ἐπῆγε κάπου...

— Ποιὰν ὦρα ἔγινε τοῦτο;

— Νομίζω κατὰ τὰς δώδεκα.

Ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐβυθίσθη εἰς διαλογισμούς τινας. Ἀνεμνήσθη ἤδη ὅτι τὴν χθὲς ἐσπέραν, ὅταν ἐπέτυχεν ἐπὶ τέλους ν' ἀποσπασθῇ ἀπὸ τῆς Εἰρήνης καὶ ἐπορεύθῃ εἰς τὴν κατοικίαν του, ὁ θαλαμηπόλος του τῷ ἀνέφερεν ὅτι κατὰ τὴν ἀπουσίαν του ἀφίκετο ἡ κ. Κόροβοφ, ἀλλὰ χθὲς δὲν εἶχε δώσει τὴν ἐλαχίστην προσοχὴν εἰς τὴν εἰδησιν ταύτην, κατὰ τὴν παρούσαν ὅμως στιγμὴν τοῦτο ἐλάμβανε σπουδαιότητά τινα.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΑΓΓΛ. Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

Τ Ο Ο Β Ο Υ Ζ Ι Ο Ν

Διήγημα τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ

VICTOR IEN SARDU

ΙΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΑΛΗΘΕΣ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΜΙΚΡΑΙ ΑΣΙΑΙ

[Συνέχεια]

Ἐφθασαν εἰς τὸν τελευταῖον σταθμὸν τῆς Ἀγίας Τεσσαρακοστῆς, εἰς τὴν Κυριακὴν τῶν Βατίων, ἣτις θεωρεῖται ὡς τὸ προπύλαιον τῆς Λαμπρᾶς. Κατὰ τὰ νενομισμένα, καθ' ὅλην τὴν μακροχρόνιον περίοδον τῆς Τεσσαρακοστῆς δις μόνον ἐπιτρέπεται ἡ ἰχθυοφαγία ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τὴν Κυριακὴν τῶν Βατίων καὶ τὴν ἡμέραν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ὅταν δὲν συμπέσῃ μετὰ τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος. Πάσας τὰς διατάξεις ταύτας τῆς Ἐκκλησίας, εἴτε οὐσιώδεις εἴτε μὴ, φυλάττουσιν ἀπαράβατως οἱ Χριστιανοὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ ἄλλων χωρῶν, παραλαβόντες παρὰ τῶν πατέρων αὐτῶν. Ἐκ τῶν ποταμῶν ἀλιεύοντες κατὰ τὰς παραμονὰς τοῦ ἀναγκαιοῦντος ἰχθὺς κομίζουσιν ἐντός κο-

φίνων ἀπὸ ἀποστάσεως 12—15 ὥρων καὶ πωλοῦσιν ἀνὰ πάσας τὰς κωμοπόλεις καὶ τὰ χωρία, ἔνθα ὑπάρχουσι Χριστιανοί. Πατροπαράδοτον δ' ὑπάρχει παρ' ἡμῖν ἔθος, καθ' ὃ καὶ ὁ πτωχὸς καὶ ὁ πλούσιος ὀφείλει νὰ ἰφθυοφαγῇ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας· τρώγουσι δὲ παστὺς ἰχθὺς ἐν ἀνάγκῃ, ὁσάκις δὲ εὐρεθῶσι νωποί, διότι πολλάκις οἱ πρὸς ἀλιεῖαν αὐτῶν μεταβαίνοντες, Χριστιανοὶ καὶ Τούρκοι, ἀποκλείονται ὑπὸ τῶν χιόνων ἐπὶ ἱκανῇ ἡμέρᾳ καὶ τότε καταφεύγουσιν εἰς τὰ πηλοῦς χωρία τουρκικὰ χωρία καὶ φιλοξενούνται θερμότατα ὑπὸ τῶν Τούρκων, οἵτινες ἔχουσιν ἀδιαφιλονίκητον ἀρετὴν τὴν τῆς φιλοξενίας, ἥ εἰσέρχονται εἰς παρόχθιον νερόμυλον, ἔνθα φιλοξενεῖ αὐτοὺς ὁ μυλωθρὸς, ψήνων ὑπὸ τὴν θερμὴν τέφραν τῆς ἐστίας αὐτοῦ τὸν ἀναγκαιοῦντα ἄρτον χωρὶς μαργὰ, κατὰ τὸ ἄρτι εἰσαχθὲν ἐν Ἀθήναις σύστημα τοῦ ἀρτοποιοῦ κ. Σπ. Σίμου. Οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἀνατολῆς, φυσικώτερον βίον ζῶντες, γινώσκουσι πολλὰ πράγματα πρὸ τῆς ἐφευρέσεως, ἀνακαλύψεως ἢ ἐφαρμογῆς αὐτῶν ὑπὸ τῶν πεπολιτισμένων λαῶν...

Μετὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Βατίων ἀρχονται αἱ συγκινητικώταται ἀκολουθίαι τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Ἑβδομάδος. Ὅσον καὶ ἂν ἀπεμακρύνθημεν καὶ ὁσημέραι ἀπομακρυνόμεθα ἀπὸ τῆς ἀφελούς παραδόσεως τῶν πατέρων ἡμῶν, ὅσον καὶ ἂν τερπόμεθα εἰς τὴν ἀκρόασιν τῆς «Ἑβραίας» τοῦ Ἀλεβὺ ἢ τοῦ «Ριγολέττου», τῆς «Αἰδᾶς» τοῦ Βέρδη ἢ τῶν «Οὐγενότων» τοῦ Μάγερβέρ ἢ τοῦ «Φάουστ» τοῦ Γκουινώ κτλ., ἐν τούτοις, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογῶμεν, ἀσυγκρίτως ἀνωτέραν συγκίνησιν αἰσθανόμεθα οἱ πάντες ἐν τῇ ἀκρόασιν τῶν Νυμφίων, καὶ μάλιστα ὁσάκις ψάλλονται καλῶς. Τοῦτο εἶναι σαφέστατον τεκμήριον τοῦ ὅτι, εἰ καὶ ζῶμεν τὸν ἐπιτηδεύοντα βίον, ἐν τούτοις εὐχαρίστως, ἂν ἠδυνάμεθα, θὰ ἀντηλλάσσομεν αὐτὸν ἀντὶ τοῦ φυσικώτερου, τοῦ ἀφελέστερου, τοῦ γλυκυτέρου βίου τῶν πατέρων ἡμῶν. Ἄν δὲ διὰ πάντα Χριστιανὸν αἱ ἡμέραι τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος ᾖναι συγκινητικαὶ καὶ γλυκεῖαι, ἀλλὰ διὰ τοὺς Μικρασιάτας Ἕλληνας παρέχουσιν ὅλους ἰδιαίτερον θέλγητρον. Ἡμεῖς, ζῶντες ὑπὸ ἄλλας συνθήκας, δὲν δυνάμεθα νὰ νηστεύωμεν τὸ μακρότατον ἀληθῶς χρονικὸν διάστημα τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς· τούτου δ' ἕνεκα ὀλίγον συγκινούμεθα ἀπὸ τὰ κόκκινα αὐτὰ τοῦ Πάσχα καὶ ἀπὸ τῶν κρέας· ἀλλὰ διὰ τοὺς ἀδελφούς ἡμῶν ἐκείνους τοὺς διανύσαντας ἐν αὐστηρᾷ ἀποχῇ πάντων τὴν Τεσσαρακοστήν, εἶναι πανήγυρις πανηγύρεως, εἶναι ἀληθὴς λαμπρὰ ἢ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμέρα. Ἡ πρώτη ἐβδομάς τῶν Νηστειῶν ἤρχετο διὰ τριημέρου νηστείας καὶ ἐνδελεχοῦς προσευχῆς, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ πᾶσαι δι' ἡμερησίας, καὶ πάλιν διὰ τριημέρου ἢ τελευταία, ἡ Μεγάλη. Οὕτω ἡ ψυχὴ, καθαρθεῖσα ἀπὸ τῶν ῥύπων αὐτῆς, ἐγίνετο ἁγία τῆς ἁγίας Κοινωνίας, καὶ τὸ σῶμα ἡμείβετο ἀνταξίως